

VAN OVER DE IESSEL

Januari 2012

Met in disse editie:

- Interview met Jan Nijensikkens oet Balkbrug
- Gastschriever, Klaas Johannes Romkes oet Urk
- Impressie van de schrievers ontmoetingsdag, duur Doortje Stam
- De Veearts. Succesnummer van Klaas Würsten.

Colofon

- Joergaank 03, Nummer 01
- Oetgave: 1 januari 2012
- Duur: SchrieversBond Overiessel
lesselacademie
Twentse Welle
Provincie Overiessel

Redactie: Henk Vos
Bert Wolbert
Riek van der Wulp
Redactieadres: a.g.m.wolbert@utwente.nl

- Webpagina: Wim Holsappel
- Lay-out: Liane Stam
- Foto's: Bert Wolbert, Riek van der Wulp of ne biedreage van de auteur

Volgende editie: 01-04-2012

- Biedreagen oeterlijk 2 moand vuur 'n doatum van oetkommen!
- Max. 1 bladziede A4 (11pt. letter Times Roman) (evt. foto/tekening los der bie!)
- Spelling: dee gebroekelijk is in de regio. Proza: ca. 500-600 weur
- Met vermelding van naam auteur en strek waar het dialect vot koomp

---

Meuite weerd um te weten

Utreiking pries Kippenvelverhaelenwedstried

Zoaterdag 29 oktober 2011 bint in de grote Kerk in Kampen, tiedens de Dag van de Geschiedenis veur Overiessel, de priesen oetreikt vuur het schrieven van het beste -Kippenvel verhaal-. De opdracht was: "Maak een boeiend, spannend of grappig verhaal over de geschiedenis van je eigen huis, plaats of streek. Het mag naast een verhaal ook zijn een gedicht, toneelstuk, film of video, muziekstuk, lied of, schilderij." Het mocht ok in het dialect.

Oet de leefst 118 inzendingen bint de beste vijf verhalen en een filmscenario nomineerd.

De verhalenprijsvraag wörden organiseerd duur het Historisch Centrum Overijssel en de Ver. tot beoefening van Overijsselsch Regt en Geschiedenis, tehoap met de Stentor en Tubantia.

Jurypries: 1e - Marjan Maks met: 'Geur van groene appels'

Publieksprijs: Cisca Neijhof-Bulder met: 'Een bijzondere dag.' (waarveur stemd kon worden op de websites van Twentsche Courant/Tubantia en De Stentor):

De 2e pries was vuur: Diny Kloek-Wermink met het verhaal 'Mijn eeuwen oude pad.'

En de derde pries gung noar Sietse Smit met: 'De dood van Janna van de Bieste-Kreasgenberg.' Een speciale vermelding kreeg de fimtrailer Bonaparte duur IGlowMedia leer en werkbedrief.

Foto: Diny Kloek-Wermink, lid van de Schrieversbond Overiessel, krig de 2e pries. Allemoal proficiat.

Van de redactie

Vanoavond op weg noar hoes zag ik ze lopen, in 'n draf en achter mekaar. 'n Stuk of drie rendieren met doarachter ne slee. Mirreweentertied, genne sneevlok te zeen. De silouetten van lämpkes stakken scharp of teggen de achtergrond van buske en duusternis. Ach ja, völ leu wilt zich in disse dagen vuur Kerst profileren.

Rendieren in Tukkerlaand?

Woarum hier gen nen Twentsen mirreweenterbloazer as silhouet?

As ik dit schrief zit wie nog vuur de donkere dagen vuur Mirreweenter. Niks gen snee of vorst. Alleen reagen, weend, biester weer, joa dat is het. De feestdagen en het de joarwisseling zit der nog an te kommen.

As ie dit least heb wie het allemaal al weer had. Wie zit al weer in het joar 2012. Woar blif de tied. Misschien lig der wal wat snee of köj al schaatsen rieden? Mer vur hetzölfde geld reagent het nog harder en blös oe de weend van de fiets. Ik kan nich veuroet kieken.

Wat ik wal zeker weet dat wie het dearde kalender joar ingoat van ouns tiedschrift: 'Van Over de lessel'. En doar bint wie greuts op.

In het nummer van 1 oktober heb ik de leu vrogd um eens te loaten weten hoo der wörden dacht oaver dit tiedschrift. Reacties, ie könt het roaden. Geneen!

Dit zet ouns toch an het deanken. Wördt het digitale blad nich leazen of is het typisch Oost –Nederlands: Gen bericht, 'n good bericht. Dus loat eens wat heuren.

De Nederlandse Taalunie hef in ear tiedschrift "Taalpeil" van november 2011 andacht vuur de tweetaligheid. Ze hebt doar ok onderzoek noar doan onder 'n 1000 leu. Jammer genog geet het nich oaver de invloed van de dialecten. Ik wil oe twee dinge nich onthouden:

1. Het Nederlands/Frieze fotomodel en sinds kort filmster (Nova Zembla) Doutzen Kroes zegt oaver de taal: "Joa in hoes sprek ik Fries. Ik kan toch meuilik teggen mien moder Nederlands goan proaten, dat kleenk zoa gek. Ie sprek in hoes toch ok gen Engels?"
2. Oet 'n aander onderzoek blik dat as oalders better bint in ear eagen taal as in het Nederlands, ze met de keender better ear eagen taal (ok het dialect?) könt sprekken. Oet dat onderzoek blik dan ok dat de keender doardeer better het Nederlands leert. In het onderzoek onder de 1000 leu blik dat doar de meningen verschillend oaver bint. Het hele onderzoek steet op: www.taalpeilplus.org

Ok disse moal weer ne weenterse stampot met van alles wat, waarbie wie as redactie mot bekennen dat de gedichten der dit moal beteun of kompt. Kommend tiedschrift zölt wie dat rechtzetten. Nöast de mooie verhalen (woar haalt de schrievers het verdan!) is der ok weer roem andacht vuur het interview en de gastschriever.

Tot besloet wil ik oe, namens de hele redactie, vuur 2012 völ leasplezeer toowunsche en doarbie veural gezondheid en plezeer in het leaven.

Bert Wolbert

Titel	Schriever	Bladziede
Colofon / Meuite weerd um te weten		2
Van de redactie	Bert Wolbert	3
Inhoald		4
Evven vuurstellen	Frouk Alice Weijs-Kroek - Henk Vos	5
Niej joar	Gé Nijkamp	6
Lijden bij Last	Co Mateboer	7
Wintermorn an de Regge	Diny Kloek	9
Dree dialect vassies, ...d'r was eens	Minke Mollink	10
Dynamische sporen	Doortje Stam	11
Was et maar Meppel e'west!	Frouk Alice Weijs-Kroek	13
Gastschriever	Klaas Johannes Romkes	15
Delden, ne impressie	Doortje Stam	17
Jan Nijensikkens, Interview	Duur Henk Vos.	18
't leste verhaal: De veearts woont boven	Klaas Würsten	20

Evven vuurstellen

Frouk Alice Weijs-Kroek

Ik bin Frouk Alice Weijs-Kroek, geboorn en getoogn in St. Jans klooster (Noordwest-Overijssel). Ik schrieve sinds ongeveer 10 joar eigentiedse verhaaln in de taal van mien geliefde dorp. Et volgende wördt op de site van de IJsselacademie over mi'j e-zegt: 'Frouk Alice is deurr heur ansprekende presentatie een graag geheurde gastspreker bij veule verenigingn in de varre omtrek. In 2004 gaf de IJsselacademie heur eerste bundel uut, mit as titel Meinsen kienders! en in 2006 was Frouk Alice ien van de schrievers van wie bi'j de IJsselacademie een luuster-cd verscheen, onder de titel Spetter! De bundel die de IJsselacademie dit joar uutbrengt is te beschouwen as een vervolg op Meinsen kienders. Doarin beschref de auteur et reiln en zeiln binn heur gezin mit vier toen nog jonge kienders. De probleemn woar ze as drukke moeder en echtgenote teengan luup, wördn in die bundel herkenbaar, en vake ok hilarisch beschreevm. Inmiddels bin de kienders groter, ef moeder een bane buutnshuus en bin de perikeln binn et gezin dus wat veranderd. Want pubers kunn engenwies weezn, maar ie kunn der ok enörm van genietn. En dat dut Frouk Alice, zo blek in disse ni'je bundel Lösloaten, al kump dat deur heur sarcasme soms wel anders over. Dat ze gien perfecte moeder is, stek ze ok niet onder stoeln of bankn. Inteengdeel, ok in de ni'je verhaaln vienn wi'j een antrekkelijke mengeling van zelfkritiek, eerlijkheid en humor. 'Bron: IJsselacademie, in het dialect umme e-zet.(Frouk-Alice).

Henk Vos

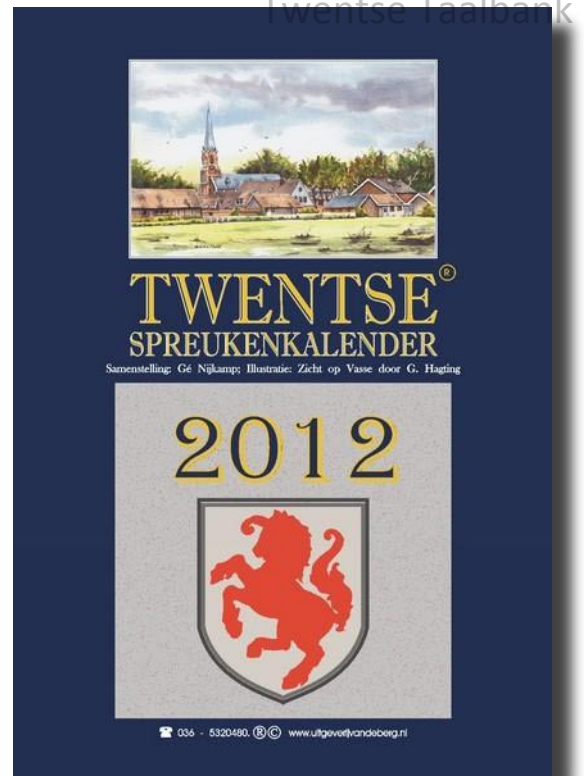

Leemspad van mi-j as dialectschriever. Toen tien joar geleen mien eerste kleinzuntie geboorn is kreeg ik het gevuul dat ik doar een gedichie over mus maken. Behalve Sunterkloasriempies had ik dat nog nooit e-doane. Toen ik dat op papier had stoan wus ik niet of dat now zo'n mooi gedicht was of wat er op leek mar het riemde wel allemoale oardig goed. Ik had blijkbaar niet zo'n meute um een paar zinnen te loaten riem. Een collega Nederlands zee "doar mu-j met deur goan" en dat heb ik è-doane. Van huus uut bin ik een techneut die altied les è-geem hef in technische vakken en gymnastiek. Dus doar heb ik et gevuul met taal niet van arft. Toen ik van Philomeen Bloemhoff een dialectcursus vanuut de lesselacademie è-volgt hebbe was de boot an. Ze had wat van mi-j è-lezen en zee tegen mi-j: "le mut is bi-j de Overiesselse Schrieversbond kieken, misschien vin ie dat wel oardig um doar an met te doen". Zonder te vroagen hef ze mi-j doar op è-geem, "want", zei ze, "uut oe zulf doe-j et toch niet." Dat is now een joar of zesse geleen en sindsdien doe ik met verschillende dingen van die club met. Veural de leden van de Kop van Overijssel, die mi-j in de kring op e-neum hebt, probeert mi-j wat van et dialectschriem bi-j te brengen. Inmiddels bint er in een boekie gedichies van mij of è-drukt en is er een verhalenboekie onderweg. Verder vertegenwoordig ik de Sallandse ofdeling van de Schrieversbond. Ök doe ik, zo goed en kwoad as ik doar toe in stoat bin, met as redactielid van het digitale tidschrift woar as ie dit now in leest. Ik bin van et joar 1941, dus ik was 60 toen ik begun. Had ik eerder mutten doen! Jammer, het is niet aandere en ik blief mien beste doen. Dus ok al bi-j niet zo jong meer, as ie oe geroepen vuult um te schriem...doen!

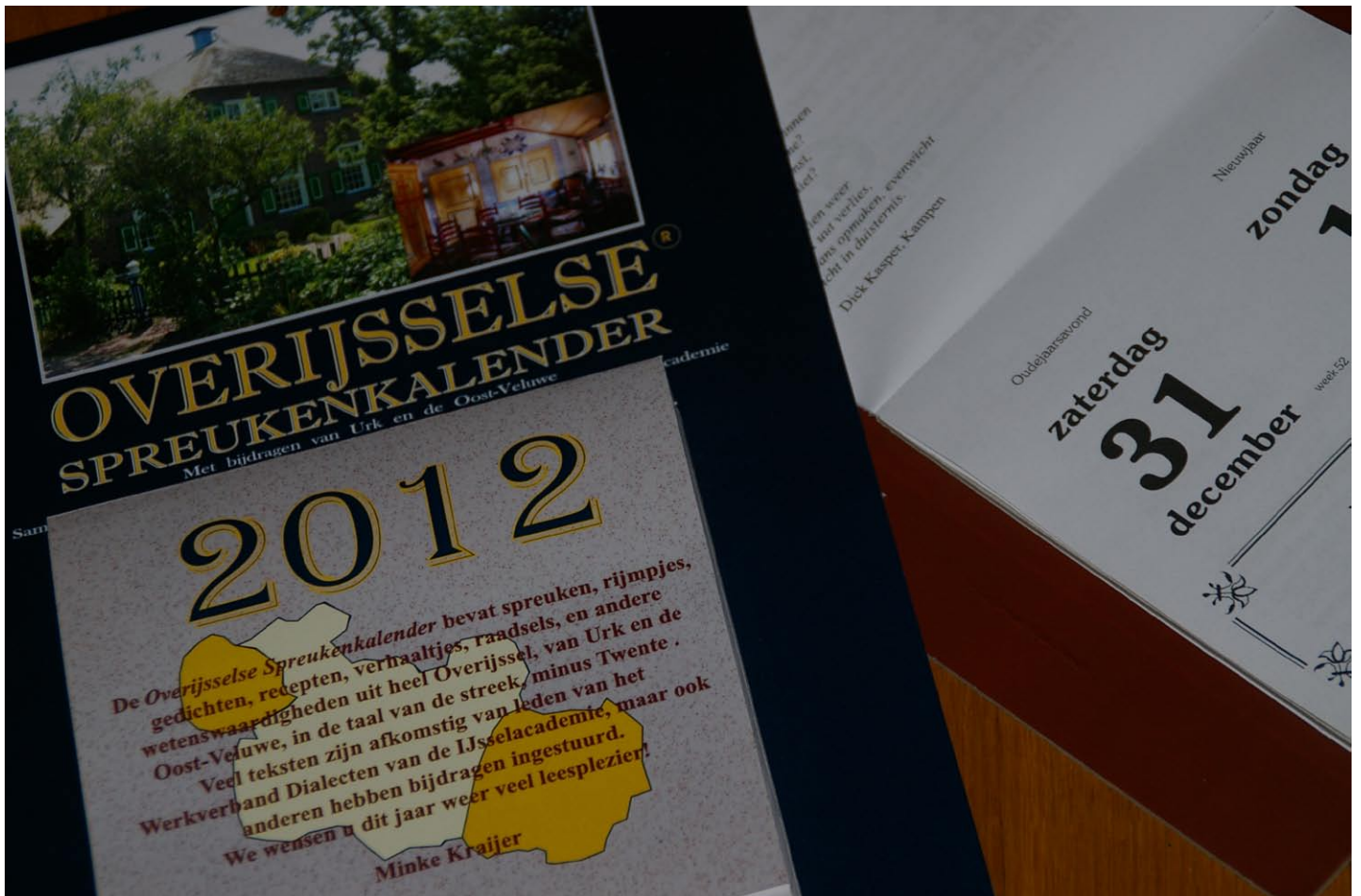
Niej joar

't Niej joar deent zik wier an,
wat vot is, dat he'w had!
Wi'j streupt de mouwn op en pakt an
en goat met 't Nieje wier op pad.
Het Twentsche volk, toa'j as wit leer,
lukt het dit joar ok wa weer!
Mär wa'j ok almoal zölt besloetn,
zeag'n van boawn, doar köj nich boetn!

Gé Nijkamp
Boorn.

"Ik zal in 't nieje joar mar wier vuuran beginn",
zea 'n vos
en hee greep in 't hoonderhok de vönste hen van 't rek.

Peter Last skeurde de brief, die as de post net bezörgd ad, met zien pinknaegel lös. I-j ad em gauw deur-
eleezn, et waarn mæer een paer regelties, en veur as ie em weer dechte volde stared ie een posien noar de
naeme en et adres van de ofzender in de linkerboovmoek. "Dirk Post uut Ærderwiek," mompelde ie. "Dat
muut een vergissige weezn, ek kenne door gieniene."

Ærderwiek? Nee. Gien iene ken ek door. Onmeugeluk...en wil de brief dan dechte doen. Peter schudt
zien eufd, mer volt dan de brief weer ielemoale lös. Andachtig leest ie um nog een keer. Een gevuul van
noaderend oneil bekröp um.

Zien nek-oorn goan rechtop stoan, de mond vält um lös. Dan draejt i-j zich umme nor de gaankdeure.
'Bertha,skroewt i-j, 'Bertha, kom ies!'

Bertha, zien vrouwe stet in de sloapkaemer de koffer te pakkn. Mörnochtend vrog goan ze weg.
Zie is opgewekt. Mörn goan ze veur drie weekn nor Nij-Zeelaand, nor Frits un zeune, nor Ellis zien vrouwe
en de kienders. Zie ad die kienders nog nooit espreukn. De Skipholtaxi zol ze opaeln. Lange addn ze der
veur espaerd, mer now is et zoverre.

'Bertha, woor bi-j?'

Bertha leagt 't ien en 't aandere neer en veur ze nor beneen get, pakt ze de toilettasse. Der mut nog
wat in, van benedn. In de kaemer kek Peter weer op de brief: Et is een keurige brief, emaaft op de
kompjuter, mer gien briefheufd of zo der boom.

Geachte heer, door begint et mee.

Een brief, vast ofkomstig van een bedrijf. Dat kon ie wel zien an de stijl.

Geachte heer,

Naar aanleiding van onze correspondentie willen wij onze zeer welgemeende verontschuldigen
aanbieden voor de fouten die we gemaakt hebben.

Mer die Dirk Post, wie is dat? Ek eb gien correspondentie met een bedrijf e-ad.

Verontschuldigen? Wat bedoelt ie?

Weer kek Peter op de enveloppe van de brief. Ja, het is zien adres en de postcode klopt ook. Correct
bezörgd. Weer kek ie nor de eerste regel.

'Betha', skroewt ie, 'kenne ie een zekere Dirk Post uut Ærderwiek?'

Bertha kump binn. Eur gezechte stet verwonderd.

'Wat i-j te skroewn? Ek bin bezig de koffer kloor te maeken! Ek mut nog een douchemusse em.'

Mer Peter let der niet op wat zien vrouwe zeg.

'Hier, ek zal et oe veurlezen:'

'Geachte heer, skref die Dirk Post. Naar aanleiding van onze correspondentie willen wij onze zeer
welgemeende verontschuldigen aanbieden voor de fouten die we gemaakt hebben.'

'Ek wiete niet, wie die Dirk Post is, en ook neks van een correspondentie.'

'Ie-e?'

'Nee, nooit van eurd. En wat wil die man dan?'

'Wat ie wil?'

'Dat zaa'k oe vertelln. Mer eerst dit: Dit skref ie: Ik weet, dat
U morgen met vakantie naar Nieuw Zeeland gaat ter
gelegenheid van het huwelijksjubileum van uw zoon.'

'Oe wet ie dat?' Peter skroewt het zowat. 'Die keerl wet meer
van ons, dan wi-j van um wietn....Lees ies wat ie zeg. U hoeft
dus niet thuis te blijven.'

Bertha get achter um stoan en probeert de brief te leezn.

'Hè, zeg ze,ek eb mien brille vergeetn. Ek kan der neks van
leezn. Wat skref ie dan?'

"In de periode van 3 weken dat u weg bent, kunnen wij de klus opknappen. Het duurt maar een half uur,"
les Peter veur. 'In een half uur! Is die vent gek?'

'Bertha geef mi-j et tillefoonboek! Der mut er iene van Aerderwiek bi-j weens. Wacht, ek kieke op de computer.'

'Wat wille ie dan?' skroewt zien vrouwe, 'Wat ef ie dan?'

Peter zegt neks en vlög nor zien computer en zögt op www.detelefoongids.nl : Dirk Post uut Aerderwiek. Mer i-j kan em niet viendn.

Wel een Hendrik Post, die een oal- rokerije ef, mer die Peter Post die i-j em mut, bestet niet.

'De Kaemer van Koophandel', skroewt ie weer en zögt et adres op.

'Geef mi-j de tillefoon', röp ie teegn zien vrouwe.

Ondertussen zit Bertha de brief te leezn, mer oe ze eur ook inspant, zie kan allienig mer het woord 'tuin' leezn. De brille mut der bi-jkoom. Dan get ze nor boom.

Zie is ielemoale veralderiert, Wat stet er in? Peter zegt neks, mer dàt er wat is, is wel dudeluk. Zo kent ze um niet.

Boom kek ze eem nor buutn. Zie ziet et uus van de buurn. De gedienn bin dechte. Met vekaansie. De aandere buurn bin ook weg. Zie bin de lesten die ook weggoan. Mörn stet eur uus ook leeg. Met de brille in de aandn kump ze beneedn.

'Dus U kent Dirk Post ook niet?' eurt ze Peter nog zeagn. Dan ziet ze dat hij de hoorn op et toestel gooit en dat ie achterover in de stoel velte.

Betha dut de brille op de neuze en leest de brief verder of.

Ter compensatie zullen wij in uw afwezigheid uw hele tuin asfalteren en perfect glad afleveren. Het duurt maar een half uur.

Alle struiken en verdere aanplant zullen we zorgvuldig verwijderen en afvoeren. Onze vakmensen zullen hun uiterste best doen, zodat, als u weer terug gekomen bent, een en ander aan uw verwachtingen voldoet.

Hoogachtend,

Dirk Post.

De rooie en blauwe hortensia's en de goldkleurige fuchsiaplantn, die prachtig in bloei stoan, allemoale weg. De pergola met de kleine druufies, de viever met de witte lotusbloemm.

Bertha ziet de wereld in-iene skrompeln.

Aan ze mörn toch weggoan en over drie weekn teruggekoom, dan is hun mooie tuin iene grote plaete asfalt ewörn. Zie schudt eur euft en trekt wit weg.

Minstens drie weekn laank zittn ze now in de gevangenisse. Gevangn deur die onbekende Dirk Post, Zie kun nog gien alf ure weg, want dan kan ie toesloan. Zie bin oppesleutn.

Co Mateboer,

Genemuiden

Metiene a'k de deure lös doe slög een koale wind mij in't gezichte en stoa-k met de voete in de varsegevallen snee. 't Is nog vrog en alles um 't huus lig onder een egaal witte dekken.

Rond 't vogelhuusie verroaden tientallen ofdrukken van fiene vogelpeuties dat der al verscheiden hongerige buukies zich te good hebt e-doan an de pinda's, het strooizoad en de stoet'n kössies.

Zo te zien hef 't flink e-sniejt vannach. Ik bin van plan te genieten van de stilte en de snee. Eam allene in disse verstilde witte weareld. 't Is zundag, de stroate lig der nog maagdelijk wit en uutgestörven bij. Gien jachterig gedoe van warkvolk en scholieren die op tied op 't wark of op schoole mut wean. Gien vrachtverkear en gien kraantenjong's met grote ziedtassen an de fietse.

In de vearte heur ik een karkklokke luud'n. 't Geluud drag vear in nen stillen morn.

Ik lope een paar honderd meter oaver de witte stoepe; dan stek ik de stroate oaver en sloa 't weggie in dat noar de Regge löp. 't Paagie is smal en umdat der nog gien voetstappen in de varse snee stoat mu'k good uitkieken da'k niet van 't pad of rake. Het weggie löp midd'n tussen de weilaanden deur. De rikkepöale an beide kaanten ligt weg e-dökken onder een dikke musse snee. 't Puntdroad zöt der uut as een ien-kleurigen witten verjoardags slinger. Hier en doar hangt nog wat verloaten spinnewebben tussen de pöale. De wind hef der wat snee teegn an e-bloazen en ziej doet mij deanken an een stukkie keunstig e-weaven ragfiene káánt. Dat gewone dinge zo mooi kunt wean as ze der eaven wat anders uutziet en ze een bettien versierd wördt deur een löagie snee!

Ik lope stevig deur want de oostenwind blös mij koald um de butte. De jasse trek ik wat dichter um mij hen en ik zette de krage hoge op. Boaven mien heuf vlög een koppel wilde gaanzen gakkend en snaterend oaver. Ik kieke ze noa en vroage mij of woar ze hen goat; nog wieder noar 't zuuden misschien? Onderwiel bin'k bij de Regge an e-komm'n.

Langs de wallekäänten ligt dikke kloetens iezege snee en 't water tekent zich donker of teegn het helder wit van de omgeving. Of en toe brek de zonne deur en löt boaven 't water nen wazigen dáámp ontstoan. Iele flarden drieft as dunne sluiers langzaam weg en löst nen eandtien wieder gedeeltelijk wear op. De don'kre luch wearspiegelt zich in 't water. Dikke grieze wolken wisselt of met stukgies helder blauw. Hier en doar wösselt zich een ströaltie golden zunlich langs de donk're wolken.

As nen vertroagde film schöf 't veurbiej.

Ik kieke um mij hen. De zonne, as ze der eam is, wearkaastst zo fel 't helder wit van de snee da'k eam de oog'n dichte mut doon. De wind zoest deur 't dreuge riet en zingt fluusterend zien liedtie.

't Is hier zo vredig stille. De natuur geet zien eagen gang. Het water, de wolken, de luch en de wind; ziej bint een onderdeel van een eeuwig durende kringloop. Een kringloop den zien eagen gang geet en doar vuul ik mij noe mar een mirakel klein, mar o zo'n gelukkig, deeltie van!

Mar kom, mien zundagse oaverdeanking zit der op, ik goa op huus an.

Ik heb zin an een warm bakkie. Koffie!

*Diny Kloek,
Hellendoorn*

Dree dialect vassies,.....D'r was eens

D'r was eens een spinnegie met hoogtevrees en det was te begriepen, want hej was al heel vrog wees. Dus lett'n hej heel goed op of 't dunne droad 'm hōal en of 'e niet met prooi en al pardoes op d'aarde vōal. Hej spinn'n zich het 'hen en weer' van links noa rechts, keek niet op 'n keer. Hej spinn'n zich een hoedje en bij elken nieuwen knöp bad 'e een Wees-gegroetje. Ma of het wieder goed blif goan?

'k Weet 't er niet van; Hej bungelt oarig onderan.

D'r was eens 'n miechempie [miertje] heel klean en heel slim Ziej nuum'n em Guillaume ma ok wea eens Wim. Hej rend'n en hej roasden van hen en weer den, zoas iej det wea van 'n miechempie kent. Zien maison of zien huussien an de rue Periferique det glum en det glaensden, veur 'n Fransman Unique! En bin iej op pad noar het zunnige Zuuden, heur iej de klokken van de Notre Dame al luuden en volg iej de borden van steeds ma SORTIR, dan passeerden iej zien huussien, 'Beaucoup de Plaisier'!

D'r was eens 'n valappeltien det veul van zien boom, tot zoverre is zien geschiedenis redelijk gewoon. Ma hej veul op een pad met arg vōlle verkeer en van det harde vallen deud'n 'm alle bōtte zeer. Hej had 'n grote blauwe plekke en bienöa 'n gebrökken nekke ma ok een mooie smoes. Zo passen hej goed in de appelmoes!

*Mineke Mollink,
Hellendoorn*

Twentse taalbank

Dynamische sporen

Bijna struikelend over uitgestrekte voeten, zich ongemakkelijk vuulend deur de toegeworpen geïrriteerde blikken, liep ze met iene koffer in de haand, de twiede achter zich an rollend deur het gangpad van de overvolle trein. En d'r is veur hen geen plaats meer, flitste het deur heur heufd. Uuteindelijk zag ze een lege plekke naost een tiener die onderuutgezakt op de banke hing en met zien vingers ritmisch op de leuning tikte. Het ienige probleem vormde de man schuin tegenover hem die zien voeten op de lege plekke had liggen.

'Is deze plaats vri-j?'

Met gefronste wenkbrouwen keek de man heur an, haalde targend langzaam zien voeten van de banke en keek daornao weer op zien mobiel. De vrouwe naost de man keek strak veur heur uut. De tiener tikte onverstoorbaar deur en ook zien heufd deinde nou mit, zien ogen gesleuten. Ze vreug zich af wat naor wat veur muziek hi-j luusterde. Dit werd geen spraakzame reis. De trein kwam weer in beweging. Het kedeng geluud gaf een rustig gevuul, heel intens.

Langzaam zakten heur ogen dichte.

Ze schrök toen de jongen heur anstootte en vreug: 'Wi-j ies luusteren, mevrouw?' Zonder antwoord af te wachten haalde hi-j het oordoppie uut zien linkeroor en wreef het oorsmeer met zien mouwe eraf. Ze keek in de verwachtingsvolle hazelnootbruune ogen van de jongen. Ze rilde, heel effies mar, pakte het oordoppie an en deed het in heur rechteroor.

'So this is X-mas and what have you done?'

John Lennon, ze slikte.

Herinneringen.

Niet an denken.

Niet hier, niet nou!

Mar zachies zöng ze mit: 'Another year older and a new just began.'

De man tegenover glimlachte en viel met zien zwaore basstemme in: 'And so this is Christmas, I hope you have fun.' Nao een korte aarzeling zöng ook de vrouwe mit: 'The near and the dear one, the old and the young.'

"Dames en heren, door een storing kunnen wij helaas niet verder rijden. Wij doen ons uiterste best om dit probleem zo snel mogelijk op te lossen. Het is een dynamische dag op het spoor!" klönk de optimistische stemme van de conducteur deur de luudsprekers.

Verdwaasd opende ze heur ogen en realiseerde zich dat de trein stille stond. De man tegenover heur knipoogde. Een warmtegolf leek zich vanuut heur tenen naor heur heufd te verspreiden.

Had ze e-droomd? Hopelijk niet hardop e-zöngen.

'Altied hetzelfde bi-j het spoor. Een paar sni-jvloeken en ie em-m urenlange vertragingen,' markte de vrouwe op.

'Een paar sni-jvloeken? Kiek ies naor buiten,' antwoordde heur buurman. 'Volgens de berichten op Twitter,' hi-j wees op zien mobiel, 'staon wi-j hier nog wel een poze. Deur zwaore sni-jval bin d'r enorme vertragingen op het spoor en ook op de wegen schient het een puinzooi te wezen.'

Deur de ramen van de trein kregen de passagiers een vage indruk van de sni-joverlast. De slungelige tiener bleef echter onverstoorbaar met zien vingers op de leuning tikken, het leek hem niet te deren dat de trein stille stond.

Ze kreeg een beklemmend gevoel bij de gedachte nog urenlang in een stiltoende trein deur te mutten brengen, pakte haar mobiel en logde in op Twitter.

't Is een mooi gezicht, Nederland bedekt met een witte deken. Alleen wij staan al een paar uren stil. De iene na de andere sneeuw-tweet verscheen. Zelf tweette ze: Deze trein staat ook stil in een maagdelijk wit landschap, hopelijk niet voor lange.

Maar de klokke tikte de uren langzaam vut en de miljoenen sneeuwvlokken die naar beneden dwarrelden creëerden een eigen wereld, vol ophoud.

*Doortje Stam,
Belt-Schutsloot*

Foto's: John Stam

Was et maar Meppel e'west!

Vale knie'jn, een vaal achterwark en eigenlijk te kört. Et kan niet langer, mien man löp in die broek gewoon veur spot. En spot is in zien ambtenaarsfunctie niet gepast. Daor mut respect heersn en overwicht, al zal et alleen maar in zien kleern zittn.

Ik probere de gevolgn van mien constatering te ontloopm. Want ik eb er gien zin in. Ik holle niet van winkeln. En al helemaole niet as et een verplichte gang is. Ik holle meer van rommelig rondlummeln en dommig rondsukkeln in winkels die mi'j anstaon: een prullegieswinkel, boekn- of muziekszake, een drogist of een plekkien waar wi'j lekker eem kunn koffiedrinkn. Maar kleern...nee, ik wörre der sacherijnig van en, nog arger, ok klierderig.

Sacherijnig as et um kleern veur mi'jzellef gaot en klierderig as et um kleern veur mien man gaot.

En zo jammer, ik kan dat kliern meestal nauwelijks onderdrukkn, terwijl ik wete dat dat et leste is wat ik die man-in-kledingnood an mut doen.

Ik mut dus de confrontatie mit mien eign tekörtkomingn maar weer ies angaon en de muulijke woordn uutspreekn: 'Frits, die broek kan niet meer, heur. Et lek nargens op. Vanmiddag maar eem nur Meppel? Hin en weer umme? Heel snel?'

De man kek nur zien broek en zeg: "t Is da-j et zeng, ik vonne et zelf ok eigenlijk gien gezichte meer. Maar ik wil liever nur Emmeloord.'

'Ikke niet.'

'Ikke wel en dus gaon wi'j nur Emmeloord.'

'Ikke niet, en dus wördt et Meppel.'

'Nee, in Emmeloord kunn wi'j sneller.'

'Bin-k niet mit oe iens. Bovendien kunn wi'j in Meppel lekker koffiedrinkn boven de V&D.'

'Frouk, wi'j gaon veur kleern, niet veur koffie. Et wördt Emmeloord of anders niks.'

Zucht. Et is weer zoverre: ik mut em maar weer ies in zien oppermachtige mannelijke weerde laotn en meeklungeln nur Emmeloord. Daor an e-koom loopm wi'j in gestrekte draf de iene winkel in, de andere uut. Et valt vies teeng. De broekn waar meneer uut kan kiezn wörn allemaole of e-keurd um de pries: te duur. Ik probere hem van die opvatting of te praotn: wieze em op de mooie kleur, de prima stof, et moderen snittien, maar niks heur, de pries maakt elke broek lelijk in zien oong.

Moedeloos slof ik achter em an nur winkel nr. driehonderdtwalef.

En daor, echt waar, lig een broek die mooi oogt en ok niet echt duur is. En dan verlaagt meneer zich eindelijk um een pashokkien binn te schietn. Ik hope zó dat ie past, dat wi'j klaor bin, dat wi'j nur huus kunn, lekker op de banke kunn zakkn, lekker chips eetn, tilleviesie kiekkn, bakkien koffie drinken. Doemndreierend loop ik mee nur de pashokkies.

As hi'j et gördien dichte trekt loop ik een ander, leeg pashokkien binn um mi'jzellef te controleern: zittn de beide wenkbraun nog an mien gezichte, ling mien wimpers niet halverwege mien wangn, ef mien neuze nog twee gaatn, zittn er gien frutsels tussn mien tandn en zit mien kapsel niet te plat.

Redelijk tevreedn loop ik et hokkien weer uut.

En dan vuul ik de klierderigheid bezit van mi'j neem.

Ik probere et te onderdrukkn maar nao een halfslachtige poging geef ik et juichend op.

As ik veur et pashokkien van mien man stao voeg ik de daod bi'j de klierderigheid: ik schoeve heel veurzichtig et gördien een betien opziet en zie een stuk van zien gruuine jasse en een bloot bien.

Ik schoefe mien arm nur binn en strieke lekker langzaam over de hele achterkante van zien ontblote boofmbien.

Ik rekke et moment net zo lange tot ik een reactie kriege: 'Pardon? Wie is daar? Wat moet dat?'

As deur een wespe e-steukn trek ik mien arm terugge, de schrik giert mi'j deur de bienn...dit is niet de stemme van mien man! Ik deinze achteruut en zie dan dat ik mit mien stomme kop et verkeerde gördien opziet e-skeufm ebbe!

Veurd dat de eigenaar van de bille de kans kreg te bekiekn wie zien betaster is, stao ik al in et pashokkien van mien man.

Ik fluustere sissend: 'Stille! Niks zeng! Ik eb net een vremde man an de bille e-zeetn!!' Mien man kek verstoord: 'Doe toch ies normaal!'

Ik zette de vinger teeng mien mond en dan heurn wi'j allebei: 'Hallo? Wie doet dat?? Hallo?'

En dan zie ik et geleuf opflikkern in zien oong.

Geleuf vermengd mit een lichte ofkeuring en een glimpien humor.

Wi'j bliefm, in doodse stilte, net zolange in et pashokkien staon tot de man naost ons et gördien lös dut en vertrekt.

Op de teruggeweg, in et bezit van de 'beladen' broek, blef er maar ien conclusie over die ik tot an huus treiterend hard deur de auto blieve galmen: 'Ik zei nog zo: LAOTN WI'J NUR MEPPEL GAON!'

Frouk Alice Weijs-Kroek,

St. Jans klooster

Gastschriever Klaas Johannes Romkes

Klaas Johannes Romkes wörde op 27 november 1945 geboren op Urk en ef door, slæchts onderbreuken deur zien diensttied bi-j de Koninklijke marine, altied ewoond. Tot zien pensionering (2011) was ie manager bi-j een internationale eulie'ændel. Buten zien wærk was ie veural bezig met tael, cultuur en theologie en met de raekvlakken van disse gebieden.

Van uus uut sprak ie de Urker streektael en raekte i-j geïnteresseerd in dialecten die doorvan taelkundig familie waren. Op die maniere wörde i-j betrökken bi-j de lesselacademie en was jorenlaangk veurzitter van de Werkgroep Dialecten. Veur et eigen Urkers schreef ie een lesbrieff veur de legere schoelen, gaf cursussen en richtte de dialectkring Urk op. Ook zörgde i-j veur een website en gaf adviezen an et plaetselijke blad over o.a. De schriefwieze van et dialect. Onder zien redactie verschenen d'r een antal veraelenbundels en ook w:orden d'r veraelen van zien aand in verzaemelbundels van de lesselacademie op'eneumen.

Værder schref Klaas columns o.a. veur zien eigen weblog en bovendien tekent ie ook nog greeg en verdienstelijk. Saemen met aanderen vertaelde i-j meerdere bubelboeken in de streektael en erdichten ze ook verscheiden psalmen en gezangen. Dit resulteerde in et uutbrengen van de Urker Vesperbundel.

Klaas Johannes Romkes is dit keer onze gastschriever in "Van over de lessel";

Skoonmoer

'Gedag Jannes.'

Z'n gezicht, dat er verwonderlijk jonk eutzicht vor z'n leefteed lacht in ij knikt.

'Goon effies zitten.'

Ik trek een stoel bij in samen zitten we in de zaol. Et is varder nog stille in te vroeg vor kiengeren in kleankiengeren. Die binnen nor de markt. Beuten got een inkele auto in fietser vorbei richting winkelcentrum. Vrede in aangename rust.

IJ begint te vertellen. Over vroeger eut de teed dat ik een klean jongetjen was. Muuteloos koemen de veraolen over z'n lippen. De gruunteboer komt vorbei in natuurlijk de slager. IJ was altoos gek op een artelijkheidjen.

'Een stukkien van 't biest', zoas ij et neumt.

Ik moet lachen as ie een vrolijk veraol begint over iene, die bij een skipper voer, die z'n ziel an de duvel verkocht adde.

'Die skipper ad wiend in z'n zealen, jonge, as ze bij angeren as natte fealen om de mast ingen!'

IJ vertelt over de goeie, ouwe teed mar teaket skarp de armoede, de ziektes in et isolemint.

'Dat was vroeger', zegt ie.

Of we een bekkien willen, wordt er an oens evroegen. In effen laoter roeren we in oens kuppjen.

't Is nou een stok beter', zegt ie. IJ skuddet opiens miewaorig z'n oofd.

'Dink je 'rs in, wij konnen nietiensen oenze bienen rechteut steken zo klean was oenze bestee. Nee, ier eaw ik et zo goed. Ik kreeg m'n kost op teed in m'n natjen in m'n drogjen.'

'Dus je eawen et ier wel nor je zin, zo?'

'Ja oor, alliendes.....'

IJ aorzelt in strikt mit z'n ouwe aand over et tafelkiedjen in trekt de figuurtjes op et kiedjen nao. Dan blikt iewier op mit een troon in z'n iene oge.

'Alliendes....'

IJ stopt wier effies in z'n ogen staoren in de varte. Dan begint ie wier te praoten.
 'Dat we trouwden liep et allemaol niet zo gemakkelijk oor. Et begon al in de teed dat we begonnen te skarrelen. Ze wazzen er bij m'n vrouwe in eus niet arg vor. Ze zaggen eurluiers dochter liever mit een anger. Mar ja, ze keus vor mij ih. In wij eawen et altoos goed ad mit z'n beitjes. Altosen.....tot...'
 IJ stokt effen in blift kringetjes trekken mit z'n ouwe vinger over et tafelkiedjen. Dan mit een zucht, maakt ie z'n zin of.

'Tot ik ier kwam. In wiet je wat zo eagnaordig is? Meen skoonmoer ih. Waor ik et nooit zo mie op adde. Je begrepen, we laggen eenkanger niet zo. Daor eaw ik m'n toch op verkieken. Dat moet ik aarlijk zeggen. Die komt ier aost elke dag. Trouw oor. Zo zie je maar oe je je kunnen vergissen in een mins'. Ik moet er vanduur in goon stoon om weg te lopen.

'Ik koem nog wel wier d'rs an.'

In de gank koem ik m'n ouwe buurvrouwe tugen.

'Och minsen', zegt ze, 'eaw je effen bij em ekieken? Dat is mooi van je!'

'Ja', zeg ik, 'oe gat et varder mit em?'

'Och, varders wel goed oor. Alliendes, ij zigt m'n altoos vor m'n moeder an.'

Klaas Johannes Romkes,

Urk

Op 22 oktober 2011 bint de schrievers oet Oaveriessel bie mekaar west in Stad Delden.

Doortje Stam hef der ne impressie van maakt

**As pennen stille liggen
papieren bliem wit en leeg
monitoren op pauzescharm
en toetsenborden in rust,
dan peinzen deze schrievers**

**ze zuchten en
wachten
op een ingeving
op inspiratie
op de woorden
veur hét verhaal
of hét gedicht.**

Mar zo iens in 't jaor
zien ze mekaar
op de ontmoetingsdag
de koffietaofel wacht
volkomen nog in rust

niet veur lange.

Zet disse schrievers
gezellig bi-j mekaar;
geroezemoes
want behalve schrijven
praoten ze ook heel graag.

En onder het genot
van Twentse lekkernij
borrelen inspiraties;
hun stemmen worden pennen
hun monden het papier
en alle rimpels regels.

Verhalen en gedichten in wording?

Interview met: Jan Nijensikkens

Duur Henk Vos.

Geboorn in Balkbrug op 07-07-1933

Woont as pensionaris nog altied in Balkbrug

De open heerd in de verbouwde boerderi-je braande volop toen ik kwam en et was lekker warm in de kamer. 't Was koald en mistig buten en dan düt zo'n vuurtie lekker an. De boerderi-je stiet een eindtie buten et dorp en ie kiek vanuut de kamer de weilanden in. Tenminste as et niet zo mistig is as toen die dag. Nou eerst een posie gewoon over allerlei ding è-proat te hebben, kwaam al gauw de eerste verhaaln los. Wat hij zoal as kind en later as slagersknecht beleefd had.

Toen ik vreug: 'Wat heb ie vrogger allemoale e-doane', kun ik verder mien mond wel hoaln.

"Mien hele warkzame leem bin ik slager e-west. An't begun van de oorlog was ik zeum- en an et einde d'r van twaalf joar. Dat betekende dat wi-j alles met mekare wel een dik joar niet noar de schoele e-west bint umdat er arbeidsdienst, Duutsers, of vluchteling in zaten.

Wi-j as jochies waarn dan altied 't speuln op de heide of in de bos. Toen kwaamp bi-j mi-j et idee op umme later boswachter te worn. In 1950 kwam ik van de MULO of, d'r was weinig wark, ie kun hooguut argens as jongste kantoorbiedende an de slag. Of ai-j een krulewagen had bi-j de post of an't spoor. De baanties lagen niet veur et oprapen loat stoan dat ze boswachters vreugen. Wat doe dan, dan blief ie thuus. Wi-j hadden een slageri-je en dan kun ik in de winter mooi het middenstandsdiploma haaln.

Ai-j wat leert is nooit weg. Mar noa de winter was ik et thuiswezen knap zat en mien va en moe nog zatter, wat ik wus alles veule beter dan zij beide saam. Ie mut de bien mar onder aandermans toafel stikken, zeiden ze. Zo kwam ik te warken op een exportslageri-je in Moppelt. Toen was et luie zweet er gauw uut. Drie keer in de weke un half vieve op de fietse en s'oavends um half achte weer thuus.

De aandere vier dagen um half zeum op de fietse. En wat veur fietse? Het was een noaoorlogse kruuzing tussen een Union, Batavus en Gazelle met gecoverde baanden. Ze zeugen hoaste an et wegdek vaste. Mien moe dee mi-j altied een paar boterhammen met een gebakken ei ertussen in mien broodtrommeltie, wat bi-j de aandern vake de opmarking losmaakte: ie hebt een beste moe. An zukke dingen denk ie dan later wel is an terugge maar toen vund ik et heel gewoon.

Zo bin ik dus slager e- worden. As hobby heb ik schilderi-jen verzameld met biesten d'r op zoas koen, schoapen en aander soort vee. Ook veule boeken over kunst è-lezen en veilings bezocht. Dat was een mooie ofwisseling met et harde warken in de slageri-je.

Toen d'r geld vri-j kwam um de meule 'De Star' an de Balk ni-j leem in te bloazen heb ik mi-j doar veur in e-zet. Veural kinder van de schoelen leid ik met veule plezeier rond.

Wie de jeugd hef, hef de toekomst. Schrievn doe ik in et kraantie van de Historische Vereniging Avereest, HVA. In aandere kraanties schrief ik niet mar d'r bint wel veule van mien verhaaln die ik vertelle over e-neum. As ie op Google mien name in toetst dan ku-j een aantal van mien verhaaln lezen.

Het verhaaln verteln is mi-j een beetien an-e-weid deur mien opa en opoe en deur de oaldste breurs van mien va. Mien va was de jongste en d'r zat meer dan twintig joar tussen mien va en zien oaldste breur. Toen die dus al een beetien uut è-warkt waarn, et meeste wark was d'r of, kwaam ze vake bi-j oons op vesite en dan kwaam de verhaaln los. Ook gung ik vake noar opa en opoe die kun ok mooi verteln. Of d'r kwaamp iene op vesite dan had ie helemoale geluk. Verhaaln verteln hef Janna van de Barg mi-j hier in twee winters probeern bi-j te brengn. Mar toen kwaamp et pas an. Op de legere schoele en later op de MULO en ok bi-j aandere ding die ik later e-doane hebbe mus ie denken en schriem in et Hollands. Het hef wel een tiedtie è-duurt veurdat ik et knoppie noar oonze moerstaal umme zet hadde. Mar wat hebt wi-j mooie gevulige woorden die in et dialect zoveule kunt zeggen. Um oe te loaten lezen welk soort verhaalties ik vertelle et volgende."

De herdershond die an de sjouw e-goane was

Noa dat ik al een joar in Moppelt è-warkt had kwaamp er op een maandagmiddag een herdershond et terrein op lopen. "Hier he-j een stukkie vleis en lokt die hond mar gauw de stal in", zee iene van de oaldere slagters tegen mi-j. "Zet hum met een koerepe mar vaste in strohokke. 's Morns en 's oams eem uutloaten en goed voern. Wi-j hebt hier voer zat".

's Woensdagsmorns komp hij met de kraante bi-j mi-j. "Hier Jan et is veur mekare. Hier stiet: VERMIST, ONZE LIEVE HERDERSHOND HERTA, TEGEN BELONING VAN 35 GULDEN TERUG TE BEZORGEN".

En dan volgde het adres.

Noa et wark zuln wi-j de hond terugge breng. Het zat mi-j niet lekker dizze maniere van doen as jonge van et plattelaand. Mar affijn de hond leup mooi noast de fietse an et touw met. Vlak veur dat wi-j d'r waarn zegge tegen mi-j: "le hoald de bek mooi dichte en ie knikt allennig mar van ja of nee.

Wi-j komt an bi-j een groot huus en as mien moat an de belle trokken hef komt een kerel noa buten die metiene begunt te roepen: "Vrouw kom eens vlug kijken onze lieve Herta is terug."

Die mensen waren arg bliede dat de hond weer terugge was.

Mar now komp et.

"Ik zal even de beloning halen", zei die meneer en gaf de 35 gulden an mien collega in't kwoad.

Die begun een verhaaltie te verteln.

"Meneer wi-j fietsten maandag noar huus hen en doar zie wi-j een woonwagen rieden met doar achter an een touw, disse hond. Wi-j kun zien dat die hond niet graag met gung. Hij leut zich meer slepen dan dat hij leup is't woar of niet jonge."

Ik knikken zo hard as et negerpoppie dat op et zendigsbakkie zat van de zundagschoele as ie doar geld in gooin.

"Wi-j reupen tegen die woonwagen kerel, he-j jong die hond wil helemoale niet met."

"Det is altied al zo e-west", reup hij terugge. " Mar et is wel een mooie hond vin ie niet, hij is te koop want hij vret oons te veule."

"Wi-j hebt e-vroagd of er papiern bi-j waarn maar dat was niet et geval mar et leek oons wel een rashond. Noa veul in en weer e-proat hebt wi-j hum è-kocht veur 35 gulden. Is't woar of niet jonge?"

Toen wus ik niet meer of ik ja mus knikken of nee schudden. Ik zal d'r weleen beetien tussen in e-doane hebben mar die 35 gulden worde ok uutbetaald.

Onderweg noar huus zee mien kameroad; "Wat bi-j toch stille, now mu-j is goed lustern. Die hond is hartstikke bliede dat e weer thuis is, die man en die vrouw bint bliede dat de hond d'r weer is, ik bin bliede met die paar centen en hier heb ie een tientie, dan bin ie ok bliede.

En doarbie, et is veule beter veur de hond, want het hef die lui now een paar centen è-kost. Now hoald ze die hond beter bi-j huus en kan hij ok niet onder een auto lopen.

*Jan Nijensikkens,
Balkbrug*

't leste verhaal:

De veearts woont boven

Engelen bestoan niet, zingt die jonge van Braandsteder veur de radio en de tillevisie.

Now komp mi'j dat elemoale niet vreemd over dat die jonge doar zo over denkt. In de eerste plase umdat i'j van zok soort dingen, denk ik, gien barst verstaand ef en in de twiede plase umdat i'j ze op de verkeerde plekke zocht.

Ik denke dat de Almachtige meer engelen noar ons wereltien estuurd ef dan wi'j ooit denken of vermoeden, mar dan wellicht niet noar plekken woar aj mit een betien gelok een auto of een moderne tillevisie kunnen winnen.

Miskien mutten wi'j dan meer in de richtige van zuster Martha van de Skiedamse weg die in een aander soort rimboe warkt, namelijk die van de asfaltjungle.

En dan niet te vergeten onze veearts, want doar konnen der in onze plattelaandssamenlevige heel wat oaver meeproaten.

Wat te denken van Arm Fraanke mit zien vergruude oorlogsverleden en van Annegien van Jochem. Toen ze weduwvrouwe eworden was en deur eigen kienders eplukt was vanwege vaders arfdeel.

As de veearts toen niet bi'j-esprungen was, now!

En loaten wi'j dan veural Stoffel van Mari'je niet vergeten, die zien boerderi'jgien of-ebraand was mit een dikke onweerskoer. Iederiene wust toch ummers dat Stoffel gien nagel ad umme de konte te krabben. En et was een publiek ge-heim dat Stoffel mit hulp van wat magere verzekeringspenninkies en wat minder magere hulp van de veearts der weer netties tegenop eklauterd was.

Kiek volk, zo zo'k nog een posien deur kunnen goan, mar dan wordt et veraal te laank.

En wijlen onze veesarts zol doar ok niks veur vulen, begriep ie?

I'j was indertied op een olde stoomfietse mit zien vrouwe achterop inclusief wat begazie b'j ons komen wonen. Nee, niet in een herenuus of wat doar op leek, integendeel, i'j nostelen zich doodgewoon in dat olde stokkien negori'je boven et febrieksgebouw van de cooperatie woar in de crisisjoaren de direktieur ewoond had. Onder an de trappe spiekeren i'j een bortien, gewoon van oalten oalt, mit een pijle noar boven en wat simpele letters:

DE VEEARTS WOONT BOVEN!

Van doaruut oefenen i'j zien praktijk tot in de varre umgevige uut en bracht gelieke zien overtugige in de praktijk, niet mit dure woorden mar mit een briede grijns op zien gezichte en, as 't neudig was, mit de portefulie in de binnenzak. En zo verienzelvigen i'j zich mit de armen van geest, die altied waren blieden steken op de onderste sporte van de ledder mar desondaanks deur waren blieden vechten (net as i'jzelf).

Allenig degenen die em op een slinkse maniere proberen te belazeren, now die hebben et eweten! Iedere medalje ef uiteindelijk zien achterkaante, of niet soms. Zodoende hebben der heel wat groten zonder arg meebetaald an de ziektekosten van kleingies, lauw eerlijk wezen, aanders ad et nooit ekund.

Joarenlaank ad i'j zien klaanten bediend mit as vervoermiddel de olde stoomfietse. An beide kaanten op de begaziedrager twie fietsetassen vol mit alleraande medicinen en materiaal. Eufdskuddend keek zien vrouwe em dan nao: oe lange gunk dat goed, eur kerel juug veuls te ard.

Mar wonder boven wonder, oonze veearts overleven 't olde wrak. Noaderaand kon i'j veur een zacht priesien een knap wagentien op de kop tikken. 't Was wel gien ni'je, mar de veearts kon der best mit voort.

A'k et wel hebbe is et al weer zo'n dartig jaor eleden dat i'j op een donkere biestere winternacht verongelukt is.

Nog nooit in zien leven ad de veearts et zo drok ad as in die wintermaonden.

't Was net of alles tegelieke ziek was: de mensen in et dorp et vee van de veule boeren in de wiede umtrek en niet te vergeten zien kollega's van varderop. Zo mager as een klap-olt en mit zwarte kringen onder de ogen worstelen de veearts zich dapper deur de riestebri'jburg van problemen en. Zien huusgenoten adden em al in gien weke meer ezien, dag en nacht op pad.

Pas zaotersaovends zat i'j veur et eerste samen mit vrouwe en kienders rustig an de maoltied.

't Worden tied ok!

En, o wonder, de tillefoon euld zich een skoffien stille.

Zogedaonig ad i'j veur 't eerste disse weke effen tied umme mit zien gezin een stokkien uut de biebel te lezen zo nao 't eten. Langzaam en mit een wat vermuide stemme las i'j een kapittel veur uut Lukas tiene: de geliekenisse van de Barmhartige Samaritaan.

Toen i'j op iene regel nao et stokkien uut-elezen ad, was i'j effen stille.

Mit een diepe zucht las i'j toen de leste regel: Ga heen en doe gij evenzo!

Op dat moment rinkelen de tillefoon. De veearts pakken voort op. 't Was een boer tien kilometervarderop, een klaante van zien kollega. Kon mit de beste wil van de wereld et kalf niet van de koe kriegen. Of de veearts derekt mar wol komen.

Mit een stief kwartiertien was i'j al op et bewuste adres en i'j ad et voort al ezien: 't mos een keizersnee worden. Dat kon der nog net bi'j. Nao een zwaore opperaosie en drie ure later stund et koebiest weer op stal en lag der een gezond veerskalf in 't stro. De boer bliede dat et zo goed egaon was en de veearts bliede dat i'j now eindelijk ies een keer naor bedde kon. I'j wust et now al: de tillefoon der of en dan slaopen, slaopen, as 't mos twalef ure laank.

Nee, i'j wol ok gien koffie, voort mar naor uus, want i'j stund now toch warkelijk op instorten.

Zonder acht te slaon op wat er zich buten of-espeuld ad, juug i'j mit gierende baanden et arf of, vut naor uus! Mar och mien lieve stumper, nao de regen van de of-gelopen dag was de wiend naor et oosten egaon en de temperatuur was beneden et vriespunt edaald, mit et gevolg dat de straote veraanderd was in een spiegelgladde iesbane. Toen i'j et in de gaten kreeg, was et al te late. De luu van Riekswaterstaot vunnen em een uurtien later toen ze rondgungen mit de streuiwagen.

Zie adden et voort al in de gaten: dat was goed mis. De wagen an barrels tegen een knotwilge en de veearts dood achter et stuur.

't Ad ok niet uut kunnen blieven.

Een iezige noordooster dreef de sni'j mit grote witte wolken over et karkhof toen de begrafenis plase vund. Achter de baar leupen vanzelf vrouwe en kienders van de overledene mit wat aandere familieleden, samen mit de domeneer. Vanzelfsprekend waren alle boeren uut de varre umgevige op komen dagen. Zoveule adden wi'j der nog nooit mee-emaakt op een begrafenis.

Et karkhof was stomp te klein.

Domeneer maken et kort vanwege de barre weersumstaandigeden, iederiene stund ummers te bibberen van de kolde. I'j las zo goed en zo kwaod as et gunk de geloofsbeliedenis mit et Onze Vader.

Arm Fraanke stund mit vertrokken gezichte en mit een groot pak onder de narm vlak bi'j de groeve, stief naost de vrouwe van de veearts. lé konnen gewoon an de gezichten van de umstaanders zien dat ze zich ofvreugen: wat wil die alve gare now toch weer uutstokken mit dat grote pak. Zoks gef toch gien pas bi'j zon droevige gebeurtenisse.

Gewoontegetrouw vreug de begrafenisondernemer of der nog iene et woord wensen. Effen bleef et doodstille, ie konden allenig de wiend deur de bomen euren goezen die de fiene jachtsni-j dwars deur oen kleren jeug.

Toen stappen Arm Fraanke noar veuren en maken et pak lös. Tot ieders verbazige kwaamp der een plaanke uut mit een pijle noar baoven, bescreven mit wat simpele letters. Terwijl em de traonen over de stoppelige wangen stromen, drokken i-j de plaanke, vaste-espiekerd an een klein paoltien, in de lösse zaandbulte naost de groeve. Iederiene kon et now zien, dudelijk leesbaar.

Bi-j de meesten stokken de aosem as een brokke in de kele.

Op et plaankien stunnen naost de pijle de bekende woorden:

DE VEEARTS WOONT BOVEN.

*Klaas Würsten,
Hasselt*

